Podrobný profesní životopis kandidáta z oblasti audiovize

Profesní životopis bude zveřejněn na webu Fondu.
Neuvádějte citlivé osobní údaje své ani blízkých osob.

jméno a příjmení kandidáta	Mgr. Petr Kubica	
profesní zkušenosti (v případě potřeby přidejte řádky)		
zaměstnavatel (firma/organizace/instituce apod.)	stručný popis pozice	od–do
m3 Films (IČO 08380813)	Jednatel společnosti.	2020- dosud
Seznam.cz, a.s.	Analytik vývoje pro Televizi Seznam a pro Seznam Zprávy (video)	2019-2020
Česká televize	Kreativní producent Tvůrčí skupina publicistiky a dokumentaristiky	2012-2019
MFDF Jihlava Dok.revue, časopis o dokumentu	Editor, člen redakční rady	2005 - dosud
MFDF Jihlava Revue DO I-VI	Editor sborníku teoretických a kritických textů	2003-2008
NAMU Nakladatelství AMU	Editor, odborný redaktor (knihy Nichols: Úvod do dok. filmu, Gauthier Dokumentární film etc.)	2004, 2010, 2016
AFO Academia Film Olomouc	Dramaturg	2009, 2010
PAF Přehlídka animovaného filmu	Spoluzakladatel, dramaturg nultého ročníku	2000
FAMU Praha Katedra dokumentární tvorby	Pedagog, zástupce vedoucí KDT	2002 - dosud
MFDF Jihlava, DOC.DREAM (CZ67008062)	Člen spolku, programový ředitel	1998 - dosud
Soukromý provozovatel kin (IČO 64525091)	Kino Dukla Jihlava, kina Polná, Telč, Letní kino	1996-2009
Filmový klub Jihlava	Člen výboru jihlavského Filmového klubu	1992-1995
vzdělání (v případě potřeby přidejte řádky)		

název školy/instituce apod	obor/název kurzu apod.	od–do
Univerzita Palackého Filozofická fakulta	Katedra teorie a dějin dramatických umění Specializace Filmová věda	1992-1998

KONCEPCE, Petr Kubica

ÚVODEM Mohl bych napsat, že cílem mého působení v radě Státního fondu audiovize pro poskytování podpory televizních děl je povznesení umělecké úrovně filmů, seriálů a sérií hraných i dokumentárních. V obecné rovině tomu tak bezesporu je. Musíme ale zohlednit to, že se televizní tvorba významně liší od filmů, směřujících do kin, a že se dynamicky vyvíjí celé prostředí televizní výroby, jejíž působnost už není omezena lineárním vysíláním. Změna v strukturální podpoře české audiovize se tak odehrává v době významné proměny, kdy dostupnost technologií umožňuje vyrábět a distribuovat audiovizuální obsah prakticky komukoli, přičemž narůstající množství tohoto obsahu vytváří na televize nový tlak, na nějž mohou reagovat buď snižováním se na nižší společné jmenovatele nebo naopak hledáním alternativ a nabídkou děl tak vysoké úrovně, že budou pro českou diváckou obec nepřehlédnutelná. S tím souvisejí zatím nezodpovězené otázky, jaká má být televizní tvorba podporovaná státním fondem, co je důležité a významné a co je hodno podpory v době, kdy televizní vysílání není převažujícím zdrojem informací a kdy se na pozadí tzv. rychlé audiovize mění divácká očekávání i společenské klima. Možná, že nově zřízený fond je příkladem toho, jak se vymanit z pocitu rozdělené společnosti. Podpora fondu pak zase umožní zvýšit úroveň televizních děl, které vždy ovlivňuji myšlení, emoce, vzdělanost a názory svých diváků, a tedy i celého společenství.

TELEVIZE, SPOLEČNOST, ETIKA Určujícím rysem české společnosti je jazyk, což lze vnímat jako omezující vůči světu, jako svébytné a jedinečné z hlediska identity, ale také jako vymezující se vůči jiným. V češtině se většině z nás vybaví představa společného historického vývoje nebo kultury. To jsou znaky, které v nějaké míře mohou určovat příslušnost k národu, přičemž jazyk je jen tmelem společně sdílené zkušenosti. O ni jde především. Kultura tuto zkušenost zprostředkovává a reflektuje a ve vyšším smyslu je pak skutečnou péčí o duši celého národa. Zní to pateticky, ale je v tom obsažen generální smysl podpory televizních děl, která budou oslovovat rozmanité a rozptýlené české publikum. Televize jsou součástí společenského systému a mají velký potenciál v šíření tolerance, demokratických hodnot a lidských práv. Platí to zejména v dobách nejistoty a společenské krize, neboť i na televizích leží zodpovědnost, jak napětí ve společnosti uvolňovat. Žijeme v době, kdy se pravděpodobně máme nejlépe v historii, a přesto se s ní většinově nedokážeme ztotožnit. Výrazem kolektivní únavy je pak tvorba, která působí anesteticky. Ale pořád tu jsou příběhy, napsané i žité, které nejsou netečné k dění kolem nás, přinášejí společenská témata a vzbuzují pocit sounáležitosti. Televize zůstávají významným zdrojem výkladů sociální reality a představ o ní, místem, kde jsou ustanovovány a nejviditelněji vyjadřovány změny v hodnotách společenských skupin. Z toho důvodu lze na ně klást nároky jako na veřejné ochránce našich svobod i morálky.

DOBRÁ TELEVIZE Televize může nabízet neumělecké formy či dokonce pokleslý obsah, ale stejně tak může vytvořit prostor pro inovativní tvorbu a být unikátní svojí estetikou. Svého

času byl populární koncept tzv. quality TV, který se vymezoval vůči většinové televizní tvorbě. Používal se pro umně vystavěné, dobře herecky obsazené a takřka filmově zpracované pořady určené přemýšlivějšímu divákovi. Kritici termín označili za elitářský a zavádějícím způsobem zneužívající slovo kvalita, neboť zakrýval konvenční a konzervativní postupy, které jsou televizní tvorbě vlastní. Stejně problematický je termín cinematizace televize, kdy kritériem kvality je především filmovost. Příliš vztahuje televizi ke kulturnímu statusu filmu a do určité míry naznačuje stereotypní předpoklad, že film je lepší než televize. I když může být filmovost legitimním měřítkem, tak je řada dobrých důvodů proč bychom měli vnímat televizi především jako specifické médium s množstvím původních žánrů. Ty jsou proměnné a vyvíjejí se, závisejí na technologiích i společenském kontextu. Vývoj technologií umožňuje tvůrcům více experimentovat a televizním stanicím sofistikovaněji sledovat diváckou odezvu a reagovat na ni. Rozvoj televizních žánrů je pak předpokladem rozmanitosti. V souladu s Jasonem Mittellem (kniha Genre and Television) vnímejme žánr jako kulturní kategorii podmíněnou historií, produkcí i diváckou recepcí. Záměrně nerozlišuji hranou a dokumentární tvorbu, neboť to jsou jen množiny potenciálních forem, pro které platí slova dokumentaristy Paula Stranda: Mám k dispozici estetické prostředky, které potřebuji, abych dokázal říct to, co chci, o věcech, které vidím.

OSOBNÍ DOVĚTEK Každý den si projdu program českých televizí a kdo mě zná, tak ví, že se dokážu dlouho bavit nejen o něm, ale také o tom, co televize dnes je, jakou roli má mít, nakolik je veřejnoprávní televize skutečně reprezentativní a sjednocující národní institucí a jak se na životě české společnosti podílejí televize soukromé. Jako televizní manažer jsem narážel na základní problém. I když jsem si byl jistý talentem řady autorů, byť jsem byl přesvědčený o významnosti předkládaných témat a věřil tomu, že můžeme povýšit to, co se v televizi vysílá, tak při schvalování do výroby jsem byl zcela závislý na Programové radě ČT, v níž zasedal nejvyšší management. Mnohokrát řekli ne a nedalo se s tím nic dělat, nebyla žádná moc, která by to mohla zvrátit. Opakovaně jsem si říkal, jak by bylo dobré, kdyby se o výrobě rozhodovalo jinak. Průhledněji, odborněji, odvážněji. Nový Státní fond audiovize je příležitostí, jak toho dosáhnout. Tvůrci nebudou tolik závislí jen na uzavřeném prostoru té které televize, jejich nápady a koncepty z něj budou vyjmuty a vnímány jinak, s odstupem a mimo poněkud omezené a hierarchií podmíněné televizní vztahy. Budou-li podpořeny, tak budou významně posíleny. Vznik SFA, který bude podporovat televizní tvorbu, je přelomový okamžik, jenž může změnit českou televizní krajinu. Rád bych se na něm podílel.